

разговаряме, нѣкои да купятъ вѣстници. Вървимъ и се разговаряме: „Ти гледашъ, че съмъ боса“, ми казва тя. — „Гледамъ те.“ — „Знаешъ ли, защо съмъ боса? Защото не съмъ добра; ако бѣхъ добра, щѣхъ да бжда обута. И сега, като мине нѣкоя богата дама, облѣчена хубаво, казвамъ си: и ти щѣше като нея да бждешъ, но сега се научи боса да бждешъ. Единъ день гледамъ една дама съ единъ г-нъ седятъ въ една бирария и пиятъ и си говорятъ любезно; и казвамъ си: Хмъ, ще продавате и вие вѣстници като мене!“ И казва ми тя: „Сега се на- казвамъ, нѣщо ми говори въ мене: не искай нищо даромъ“. Така вървѣхме отъ тукъ, отъ тамъ, и се разговаряхме съ това малко момиченце. Запитахъ я: „Не искашъ ли да идешъ на училище? — Искамъ, ако мога сама да си спечеля пари; но, ако не, не искамъ учение. Въ свѣта има много учени хора. Ако азъ мога съ своя трудъ . . “ Казвамъ: „Ако азъ ти купя едни обуца? — Не, не: ще ме накарашъ да мисля, че си много лошъ човѣкъ; азъ така ви гледамъ добъръ човѣкъ, ама, който купува обуца на другитѣ хора, азъ имамъ особено мнѣние за него. Внимавай, и ти нѣкога като мене може да ходишъ босъ, ако давашъ даромъ тия пари и вземашъ обуца. — Ти си много добро момиченце. — Аа, не ме хвали, защото босъ ще ходишъ“, и ме гледа изпитателно. Казвамъ: ето едно благородно момиченце — съ характеръ. Минавамъ слѣдъ два деѣа, гледамъ, десетина момчета около нея, тя ги респектира, очакватъ нейното мѣродавно мнѣние. Казвамъ: ето едно цвѣте, което расте въ калъта. У него има единъ духъ вжтрѣ, този ангелъ е заговорилъ на това момиченце „Стани!“ и то е станало, продава вѣстници, но си е турило за цѣль — даромъ никога да не взема! Боса прѣдпочита да ходи, само да си изкарва прѣхраната съ трудъ и честь. И казахъ ѝ: „Ще ми позволишъ ли нѣкой пжтъ, азъ имамъ хора, на които говоря, да те прѣдставя на тѣхъ за примѣръ? — Аа, нѣма да го направишъ. — Ама азъ ще кажа само външната страна, вжтрѣш-